

свети владика Николај Жички
О МИРУ И НЕМИРУ

На Западу влада немир. Као грудва снега кад се котрља па расте, тако је и немир на Западу нагло растао. Растао је нагло и нарастао је толико у нашем столећу, да је западно човечанство доведено до непрестајућег страховања од онога што ће доћи и до растројства живаца и често – никад чешће у историји света – до лудила.

Узрок западном немиру исти је као узрок немиру Адама и Еве кад су окренули леђа Богу Творцу а лице сатани; исти је као и немир у Каину, који уби праведнога брата Авела; исти као и немир у цара Саула, кад отпоче гонити праведнога Давида; исти као и немир у Ахитофела, који издаде свога господара цара Давида, и на крају се обеси; Исти као немир у Јуде Искаротског који продаде за проклете паре проклетим Јеврејима свога Учитеља и Господа, па сав дрхтећи од новог непојамног страха и ужаса оде у Кедронски поток па се обеси, и препуче му утроба и дроб му се просу по земљи, као триста година доцније јеретику Арију.

На Западу је немир. Тај немир створила је машта учених западњака, која их је љуто заварила. Машта им је поништила сва решења, којим су живели у миру преци њихови, и сва праисконата питања отворила поново као рашчешане ране. Због тога је на Западу све постало питањем, и све стављено под питање: и Бог и

душа и морал, и брак и породица, и друштво, и држава, и овај свет и онај свет.

Све је само питање и питање: питање лично, питање социјално, питање државно, питање морално, питање економско, питања, и питања и само питања. Ниједно питање западна наука није решила. Јер је западна наука челична четка у рукама антихриста, четка што раздире старе ране и отвара нове.

И јер је западна наука позвана од крвника људског, господара ада, да створи немир, многоструки немир, на свим линијама немир, како унутра у човеку, тако и у свим круговима друштвеног живота.

И заиста, господар ада створио је помоћу лажне науке немир на Западу, нечувен у историји људској.

С немиром западњак леже, с немиром устаје. С немиром вечера, с немиром руча. С немиром се побратимио па говори: немир је прогрес, немир је култура, немир је еволуција, немир је живот. Измирио се с немиром Запад, и потурио је своју грбину да га немир шиба својим бичем изнутра и споља, по души и по телу, а он да говори: хвала, тако и треба, то води миру, то води срећи човечанства! Измирио се Запад с немиром и кукавички ласка немиру само да би под његовим наукама продужио за који месец или за коју годину егзистенцију.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

**ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - СЛЕПОРОЂЕНОГ
СВЕТИХ ОТАЦА ПРВОГ ВАСЕЉЕНСКОГ САБОРА**

преподобни Исакије Исповедник,
света преподобна Макарина

Јн. 17, 1 - 13, зч. 56; Дай. 20, 16 - 18; 28 - 36, зач. 44;

**јеромонах Григорије Светогорац
БОГ ИСТИНИТИ ОД БОГА ИСТИНИТОГ**

Другим чланом Символа вере исповедамо да, као што верујемо у једнога Бога Оца Сведржитеља, верујемо и у једнога Господа Исуса Христа, Сина Божијег. Јединородног, од Оца рођеног пре свих векова: Светлост од Светлости, Бога иштинишог од Бога истинитог, рођеног, не створеног, једносуштног Оцу, кроз кога је све постало.

Божанство Исуса Христа открио нам је Он сам. Јеванђелист Јован преноси да је Господ, када су га Јудеји питали да им јасно каже да ли је Христос, одговорио: „Рекао сам вам да ја јесам Христос, али ви ми не верујете“. И даље им потврђује: Ја и Отац једно смо. Јеванђелист Јован започиње Јеванђеље изразом који нас учи о безвременом постојању Господа и о Његовом Божанству. Он каже: У почетку бјеше Логос (Ријеч), и Логос бјеше у Бога, и Логос бјеше Бог. И апостол Павле го-

вори да је Христос Бог који се „јави у телу, проповедаше незнабошцима и људи повероваше у њега. Они који повероваше у Њега живе садашњи живот у целомудрености, праведности и побожности, чекајући јављање славе Божије и Спаса нашега Исуса Христа“

Првим чланом Символа вере исповедамо да је Бог Отац Творац свега створеног. Другим чланом исповедамо да је Христос Јединородни Син Божији, истинити Бог који је једносуштан Оцу и Онај кроз кога је све створено. Кроз Христа је све створено, пише јеванђелист Јован.

Стварање читавог света јесте дело Пресвете Тројице. Све је створено „из Оца, кроз Сина у Духу Светоме. Јер Отац благоизволи, Син дела, а Дух Свети сарађује“.

Последња и најсавршенија творевина Тројичног Бога јесте човек, јер је Бог створио човека по икони самога Себе и по

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

свом подобију. Украсио је човека сваком благодаћу и сваким добром. Човек је, заједно са божанском добротом примио и слободу да би добра, која му је Божија љубав подарила, осетио као своја сопс-

Човеку, који благодаћу Божијом постигне подобие Творцу, љубав Божија даје се као награда. Свети Дијадох говори: „Као што икона од боја постаје живља, постижући тако сличност са прототипом,

Н и један од лажних богова Индије није умро из љубави према човечанству, а није ни победио смрт васкрсењем - као једини човекољубиви Бог, Исус Христос. Из овога се види да онај човек који верује у реинкарнацију, самим тим одриче се и најсветије Евхаристијске Тајне Тела и Крви Христа Бога, одриче се Причешћа Телом Новог Адама које се "дробити, али се не цепа"... Човек који верује у теософију и антропософију одриче се и свога хришћанскога Крштења, заснованог на апостолском Символу вере. Одриче се чак и вере у непоновивост сваке личности човекове, вере у јединитост личности свакога светитеља и свих људи уопште, било живих било преминулих. Ми видимо у Богу највећег Уметника, који ваја свако тело и сваку душу једне личности - као уникат. Зато је за нас неприхватива окултна, лажна теологија која празним гатањем жели да раствори непоновивог пророка Илију у "личности" Јована Крститеља...

архиепископ Јован (Шаховској)

твена.

Највише добро које је човеку даровано од Творца, била је блискост Божија и јединство са Богом кроз љубав. У рају је човек живео у заједници са Богом. О овом дару Божијем требало је човек да се стара и да га чува. Ово дело, учињено слободном вољом човековом, би било пут од по икони према по подобију. Свети Григорије Ниски говори да по икони у нама постоји од самог стварања, „али да будемо по подобију Божијем постићи ћемо сами нашом намером... Господ је оставио да ми будемо делатници уподобљавања, да бисмо имали плату за труд“

исто се дешава и са иконама (Божијим, тј. људима) у којима благодат осликава подобие божанском — ко задобије просветљење љубави, открива да оно по икони своју пуноћу има у светлости онога по подобију.“

Када га је створио, Бог је човека поставио у рај да живи заједничарећи у љубави Његовој, јер „рај је љубав Божија“. Али човек, живећи у рају, изабра таму уместо светлости, уместо живота — смрт, „и када преставе да служи Богу и да личи на свога Творца“, побеже у земљу далеку. Удаливши се од чадољубивог Оца и од благословеног дома очинске љубави, поче да обрађује земљу греха.

Овај избор између Бога и греха стоји пред сваким од нас у нашем свакидашњем животу. Следствено томе шта ћемо изабрати, наш живот ће бити или рај Божије љубави, или пакао удаљености од Бога. П

росудимо дакле исправно, пре него што у своме животу донесемо одлуку. И када донесемо одлуку шта је корисно душама нашим, делајмо свагда у складу с тим. Тако ћемо већ за овог живота задобити радост присуства Божијег.

архиепископ Аверкије Џорданвилски

УЛОГА ПРАВОСЛАВНИХ ХРИШЋАНА У САВРЕМЕНОМ СВЕТУ

Сада је време исповедништва — непоколебљиве борбе, ако затреба чак и до смрти, за своју православну веру, која је свуда подвргнута јавним и тајним нападима, насиљу и угњетавању од стране слугу долазећег Антихриста. А у нашој светој вери нема ничег неважног, у њој све, па и привидна Ситница, има свој смисао, свој значај и своју вредност. И зато не треба ништа занемарити нити чинити било какве уступке и компромисе. Сваки уступак или компромис у питањима вере и црквених правила води ка све већем нарушавању вековних Основа нашег Светог Православља, постепеном Отпадању од њега и преласку у Табор слугу долазећег Антихриста.

овог последњег у нашем веку, испуњеном лукавством, обманом и издајством, треба се више од свега бојати.

Такође, треба да се бојимо онога што нам тако брижљиво напомиње сама Реч Божија — Христос Спаситељ: Али пазите на себе да срца ваша не отежају преједанем и пијанством и бристама овоја живота, и да Дан

онај не наиђе на вас изненада (Лк 21,34). Непријатељ човечијег спасења зна како су људи страсно везани за материјално благостање, и зато сада слуге долазећег Антихриста настоје да највише утичу управо на ову слабу страну људи. Оне се труде да за своје циљеве широко користе свакојака задовољства, раскош и обиље материјалних добара што данас представља највеће и најопасније искушење. Јер ништа тако не доприноси погубној духовној слепоћи као саблажњавање земаљским добрима, похлепна трка за њима, погружавање у њима и наслађивање њима. Христос Спаситељ нас учи да распознамо знаке времена?“ али ова духовна слепоћа нас спречава у томе, смета нам да правилно оцењујемо све што се сада догађа у свету и осујетиће нас да препознамо и самог Антихриста кад дође. „Руководећи се телесним разумом, човечанство“, тврде свети оци, „не само да неће препознати Антихриста и видети у њему свог лукавог непријатеља него ће га, напротив, сматрати за свог добротвора и прогласити за свог бога“ (Еп. Игнатије Брјанчанинов).